

Nuxu Perpinyà, escultor de la festa

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

Fill i net d'artistes, primer va voler fer ballar gegants, però de seguida va aprendre a fer-los, a fabricar-los; a donar vida, en cartó pedra, a l'imaginari festiu de la cultura popular. Gegants, capgrossos, personatges llegendaris i animals mitològics. I amb la construcció, les ganes de conèixer ben a fons què és la cultura popular, d'on ve i cap a on hauria d'anar. Nuxu Perpinyà (Girona, 1976), juntament amb uns quants amics més, va formar part dels Amics dels Gegants de Girona des del començament. Però amb la voluntat de deslligar-se del pes que significava el costum franquista de fer sortir les figures per Corpus, a finals dels anys noranta va impulsar la creació de la Fallera Gironina, entitat que estava decidida a fer ballar la família gegantera per les Fires de Girona.

Pràcticament des que va ser creada, la Fallera ha estat l'encarregada d'organitzar la trobada gegantera de la ciutat. Va ser a partir d'aquest encàrrec del consistori gironí que en Nuxu va descobrir l'art de l'escultura festiva. Va acceptar el repte de dissenyar les peces de record que es regalen a les colles geganteres que cada any se sumen a la trobada. El descobriment del pas del dibuix a la construcció en tres dimensions, amb el guiatge de Felip Gironès, va ser un punt d'inflexió. Ràpidament, en Nuxu va entrar en el món que transforma les línies sobre paper en propostes en fang, motlles d'escaiola i cartó pedra pintat de colors vius i bells. Poc després de fer la primera sèrie de figures petites, que servirien de regal, va construir la primera

peça de grans dimensions, la Bruixa de la Catedral, un personatge sobre xanques que s'ha fet present a totes les trobades populars. A partir d'aquí, els encàrrecs no van parar. El segle estava a punt d'acabar, i a en Nuxu li faltava poc per finalitzar els estudis d'història de l'art a la Universitat de Girona.

Com aquell qui no vol la cosa, Nuxu Perpinyà, que comptava dedicar-se a la història de l'art com a ofici i al dibuix com a afició, es va trobar que, en un gir imprevist de la vida, la seva feina es va centrar en l'escultura festiva, i la història de l'art va passar a ser una afició quasi professional. En Nuxu viu la recerca de la memòria de l'ofici, entre arxius i documents antics, amb una passió poc continguda. Combina les hores del dia entre la construcció de figures i l'estudi de la història de la cultura popular. Ha publicat llibres, ha organitzat exposicions i ha fet xerrades, i s'ha convertit en un dels experts més reconeguts de l'evolució de la cultura popular a Girona, especialment vinculada a la imatgeria festiva.

Tot el que sap —explica ell amb una calma envejable—, ho ha après per experiència, amb les seves mans, però també a partir dels llibres i de la memòria transmesa per l'arxiu de desenes d'artistes i cronistes que l'han precedit. Amb les arrels a Girona, la ciutat que el seu avi i el seu pare han pintat amb un estil reconegut, en Nuxu esdevé un dels guardians més lleials de l'imaginari festiu gironí. Amb orgull —i amb molta humilitat—, admet que, a casa, la seva filla i el seu fill apunten maneres. La memòria promet ser llarga.